

СРПСКА НЕЗАВИСНОСТ

ЦЕНА ЗА СРЕДНУ:
 НА ГОДИНУ 24 ДИНА, НА ПО ГОДИНЕ 12 ДИНА, НА ЧЕТВРТ ГОД. 6 ДИНА.
 ЗА ОСТАЛЕ ЗЕМЉЕ НА БАЛКАНСКОМ ПОЛУОСТРВУ:
 НА ГОДИНУ 30 ФРАНКА, НА ПО ГОДИНЕ 15 ФР. НА ЧЕТВРТ ГОД. 8 ФР.
 ЗА ДУБРОВНИК:
 НА ГОДИНУ 15 ФР. У БАНК. НА ПО ГОД. 8 Ф. НА ЧЕТВРТ ГОД. 4 Ф.
 ЗА СВЕ ОСТАЛЕ ГРНАВЕ:
 НА ГОДИНУ 36 ФРАН., НА ПО ГОДИНЕ 18 ФР., НА ЧЕТВРТ ГОД. 10 ФР.

ИЗЛАЗИ У БЕОГРАДУ
 УТОРНИКОМ, ЧЕТВРТОМ, СУБОТОМ И НЕДЕЉОМ
 НА ЦЕЛОМ ТАБАКУ
 УРЕДИШТВО ЈЕ И АДМИНИСТРАЦИЈА У КУЛ. Т. ТОМЕ АНДРЕЈЕВИЋА
 ОВЕНДЛЕР ВЕНАУ.

ЗА ОГЛАСЕ РАЧУНА СЕ:
 ПРВИ ПУТ 12 ДИНА ПАРА ОД РЕДА, А ПОСЛЕ СВАКИ ПУТ 6 ФР.
 ЗА ПРИПОСЛАНО 20 ПАРА ДИНА ОД РЕДА.
 Рукописи шаљу се уредништву, а приложена администрацији
 „СРПСКЕ НЕЗАВИСНОСТИ“.
 РЕКЛАМСКИ НЕ ВРАЉАЈУ СЕ. НЕПЛАЋЕНА ПИСМА НЕ ПРИМАЈУ СЕ.

БЕОГРАД 5. Марта.

Данашњи скупштински састанак отворио је потпредседник скупштине у 9 часова 25. минута пре подне. Од министара били су при отварању: Пироћанац и Гарашанин; доцније уђоше: Радовић и Новаковић.

Све галерије дупком пуне. На левици празне клупе посланичке.

После прочитаних скупштинских протокола 28 и 29 састанка и пошто су прочитане неке молбе и жалбе, добија реч Ранко Тајсић.

Ранко Тајсић у име своје и својих 50 посланичких другова подноси мотивирану писмену оставку и моли скупштину да се оставка прочита.

Потпредседник не дозвољава да се оставка прочита док се њему не поднесе. Услед тога прочита посланик Раша Милошевић имена свих 51 посланика и затим стави оставку на председнички сто. Међутим Ранко Тајсић узалуд тражи реч. Потпредседник одговара, да му само у том случају може дати реч, ако своју оставку на траг тргне; иначе он, Ранко, као публика не може у скупштини говорити. На ово Ранко Тајсић и Раша Милошевић остављају скупштинску дворану.

Велизар Кундовић лознички посланик изјави: Кад су оволико народних посланика положили мањдате, те је скупштина дошла у положај да због недовољног броја посланика не може више решења доносити. — то сад наступа

случај који је уставом предвиђен: да се цела скупштина распусти.

Потпредседник у подужем говору расправљајући у теорији положај права и дужности мањине и већине скупштинске, налази да мањина није имала узрока да својим изласком спречи рад скупштински; но пошто је то учинила и пошто по уставу морају бити три четвртине од укупног броја посланика на окупу на да се могу пуноважна решења доносити то о буди каквом закључењу услед ових оставака не може бити говора. Мањина је просто хтела да спречи радњу скупштине. (Вел. Кундовић: И да апелује на народ). То је право владоца. Како та мањина поштује ред земаљски, види се и из понашања Кундовићевог који ево хоће преко реда да говори. Он потпредседник, изјављује да постоји решење скупштинско од 19 фебруара, по коме је председништво овлашћено да се, у случају ако посланици у гомилама поднесу оставке, њихова места прогласе за упражњена и да се наредне нови избори. Према томе председништво ће позвати владу, да то скупштинско решење изврши. (Велизар Кундовић тражи реч да поднесе у име своје и својих другова оставку).

Потпредседник не даје реч народном посланику, већ да би сваку изјаву од Кундовићеве стране осујетио закључује састанак.

Т. Туцаковић и Кундовић прилазе председничком столу и предају потпредсед-

нику први за себе а други у име своје и својих другова Раке Кукића и пона Павла Радивојевића оставке.

Le Danube, лист бечки на француском језику, што заступа аустријске интересе, особито у Подунављу и према подунавским државама, те је по томе владу Пироћанчеву, од како је постала, увек славио и хвалио, доноси приликом проглашења српске краљевине уводи чланак под насловом La République en Serbie (краљевина у Србији) у коме међу осталим, ово пише:

„Важно је и то да нова краљевина уме спојити умереност са достојанством, да гледа да свима часним, поштеним средствима (par tous moyens honorables) негује добар споразум са Аустријом, својом моћном сусетком, чија јој је наклоност тако потребна. Особито пак не треба да заборави Русију, чијој крви има да захвали своје спасење, на и свој опстанак, ујемчен успрехом пораза код Алексинца и Ђуписца. Незахвалност није мање за презирање код народа него код појединаца.

По несрећи има у тој слици и тавна сенка. Узвишење Србије пред симпатијом Европе изврнује се под министарством, које ни из далека не одговара народним тежњама, ни из далека не служи правим интересима народним (question de degré ou de réaux aspirations nationales et de servir les vrais intérêts du peuple). Уместо да се чврсто и моносно држи правог пута и да гледа да набави земљи железницу из извора што су однета на расположењу, Србија је угазила у сред калуге спекулације и коцкарства на берзи, а с каквим успехом, то је, на жалост, познато. Ми бисмо желели, да тај одиста тако млади народ за дуго још не позна заноса ажиотаже и бесмисла (frénésies) берсанана, као што рече онај прекрасни г. Бонту. Но како се није тако збило и како се један српски финансиста, чије празне фразе неће моћи олакшати опасности кризе што је његови сународници подносе уиште да спасе још које наносе што их бродолом Генерале Уније може навести на брег, треба нова краљевина да црпе из невидовне невоље корисну поуку! Нека се сасвим одрече од искушења туђих банкара који обрну да ће пријети у наслеђе јакво предузеће г. Бонтуа и његових ортака.“

Тојак Danube. Сирмах Пироћанац! Сирмах напредвачки кабинет! Од куда се

Над'о да га сунце грље,
 И отуд га лед већ бије!

Устанак на српском југозападу
 (ТЕЛЕГРАМИ „МАРИЧТАРСКОМ СТРАЖАРУ“
 ПРЕКО ИТАЛИЈЕ)

(Наставак)

Дубровник 8. фебруара.

Чује се да су устаници освојили Коњицу — варошцу са мостом на Горњој Неретви — иду једине саобраћајну путе између Сарајева и Мостара, а на сву прилику и најважнију стратегијску тачку у обема провинцијама. За место вели се да је изгорело у борби. Званичних званишња, по обичају нема: и Херцеговци, далеко од тога да се осећају стешњени познатим војничким кордоном овог пресека на пола дотичну аустријску страну. Ватрени генерал Јовановић одјурја на зор у Мостар, а војска и топови за њим — да поврате изгубљену свезу. Примирје, као што предказах оде у ветар; али, у потврду пређашњих навода, нека ми је могуће додати: да је Црногорским изасланицима ипак било за руком склопити устану племена јужне Херцеговине на посредовање веза Николе. И она су претјала да положе оружје, али под овим условима — имено, и 1-во да Аустрија тргне закон о војачини; 2-го да се слање такти и укине монопол на дуван; 3-ће, општа амнестија! Оне услове своисте Црногорски изасланици аустријским заступницима, они генералу Јовановићу, а он телеграмом у Беч. Царска и краљевска влада одговори како их просто одбија. — У осталом, Херцеговски устаници од Невесиња, Фоче и бошњачке градине ису су пријетили биди на црногорско посредовање; ни хтели да чују предлоге да се покоре. *Има пет хиљада борана залато је мезуробину и терду вјеру да и последицу као крст источе на олтар народне им независности.* И бој се сада бије на све стране. — Иход последњег судара код Вилећа тај је: да лажни гатачки положај остаје у рукама устаника, заједно са ново-подигнутим касарном тамонишом. Устаници сада покушавају да одеску аустријске гарнизоне на Лиму. Управо, по казивању Херцеговца, оне три главне страже аустријске у сандаци — Цепље, Пријепоља и Прибој — већ су одселене од Сарајева. А, доиста, ако се ово и потврди, онда су дотични гарнизони просто жртвовали политичној амбицији. Једно је извесно, а то: да су устаници успели да ступе у свезу са србијанском браћом, док од југа Али-паша од Гусина оживљује „арбанску лигу“, обећава помоћ Херцеговцима, ну дослука са турским властима, шаље башчибуке у Нови Пазар! — Подмаршал Јовановић наду се да ће моћи прећи у напад кроз једно негасиштану дана, али као да се све више коцкавају знаци који сведоче о неопходности саме војске. Број бегуница једнако расте. Још су неки одбегли из Војевине републике, а османлиги њих и из Ветларове, у устанички логор, док исти војници отворено изјављују: „Да су Херцеговци у праву и да они неће да се бију против своје браће!“ — Факт је доиста да догађаја не стоје више под аустријском контролом. Колосалне погрешке бечке владе пружиле су њимим непријатељима једну прилику какву они неће дамо непустити. Ово се почиње да увија и у Бечу, ма да се ситуација тамо још не јасно схваћа. — Спомена је вредно и то: да су прици Винциштрел и други млади хусарски официри из највише аустријске артиљерије дошли у Дубровник на добровољну службу. Они као да се надају ратвати сасвим другаче од генерал Јовановићевих „хайдучка“. — Ма да не може бити упутно за мене да спомињем све знаке времена који овде пред очи излазе, омет века ми је с поуздањем слободно тврдити: да штогод излази на делу као српски рат за независност против аустријског господства, савременог или извешњег, мора се по својој природи ши-

